

UTILIZAREA MIJLOACELOR SIG ÎN STUDIUL UNOR MODIFICĂRI ALE PEISAJULUI ÎN SECTORUL TÂRGUL FRUMOS

Adrian Ursu*

Lucrarea de față constituie un studiu comparativ al unor hărți tematice obținute prin digitizarea câtorva reprezentări grafice ale sectorului Târgu Frumos, realizate la intervale de timp de aproximativ 16-17 ani una față de cealaltă.

Sursele de informație care au stat la baza întocmirii acestor hărți sunt de trei tipuri:

- a) Harta topografică editată în anul 1962 (scara 1:25.000);
- b) Aerofotograme realizate în 1979 (scara 1:10.000);
- c) Imagini satelitare care sunt, la rândul lor, de două categorii:
 - Imagine pancromatică SPOT (la o rezoluție de 10 m) din anul 1995 ;
 - Imagine multispectrală LANDSAT (la o rezoluție de 30 m) din anul 1995.

Pentru prezentarea metodologiei utilizate vom folosi, ca exemplu, întocmirea hărții densității rețelei de drumuri din 1962. Digitizarea hărții topografice reprezintă prima etapă. Acest lucru s-a realizat prin scanarea foii topografice, obținându-se în acest mod două fișiere în format raster, care ulterior au fost georeferențiate și mozaicate. Pe baza substratului informațional care-l reprezintă harta topografică, se trasează direct rețeaua de drumuri, obținându-se un strat vectorial, care în etapa următoare se va converti în format raster binar, atribuindu-se vectorilor valoarea unu iar celorlalte spații valoarea zero. Apoi se calculează lungimea drumurilor în interiorul unor celule culisante cu latura de 50 pixeli (250 m) prin derularea unui SML. Se obține astfel harta densității rețelei de drumuri prin metoda pătratelor.

Etapele necesare transformării acesteia într-o hartă în izolinii sunt următoarele:

- Reducerea fiecărei celule la un singur pixel amplasat central ;
- Conversia acestor pixeli centrali din format raster în format vectorial ;
- Transferul de atribute de pe celulele elementare pe vectorii rezultați ;
- Realizarea unei interpolări între vectorii rezultați folosind metoda curburii minime.

În același mod s-a obținut și densitatea rețelei de drumuri la nivelul anului 1979 cu deosebirea că stratul vectorial al rețelei de drumuri se obține pe baza aerofotogramelor digitizate.

Digitizarea aerofotogrammelor necesită parcurgerea următoarelor etape de lucru:

- Scanarea aerofotogrammelor;
- Importarea acestora în program;
- Mozaicare manuală prin intermediul punctelor de corespondență;

* Licențiat în Știința Mediului, Studii Aprofundate în Știința Solului, Univ. „Al. I. Cuza” Iași

- Georeferențierea fișierului rezultat, cu ajutorul punctelor de corespondență, utilizând ca reper harta topografică.

Pornind de la acest strat raster, se întocmesc stratele cu rețeaua de drumuri și cu densitatea rețelei de drumuri, urmărind aceleași etape ca și în cazul hărții topografice.

Aceeași metodologie s-a folosit și la întocmirea stratelor vectoriale reprezentând modul de utilizare a terenului, atât de pe aerofotogramme, cât și de pe imaginica satelitară, cu mențiunea că în acest caz a fost parcursă o etapă premergătoare de fotointerpretare.

În final, prin suprapunerea stratului vectorial al rețelei de drumuri din 1979 peste cel din 1962, s-a obținut harta modificărilor apărute în rețeaua de drumuri, iar prin suprapunerea stratului vectorial al utilizării terenului din 1995 peste cel din 1979 s-a obținut harta modificărilor apărute în modul de utilizare a terenurilor.

Studiul căilor de comunicație

Identificarea tendințelor actuale în evoluția rețelei căilor de comunicație se realizează prin studiu comparativ dintre harta densității rețelei de drumuri din anul 1962 și cea din anul 1979. Menționăm că lipsa reprezentărilor de acest tip pentru anul 1995 se datorează rezoluției spațiale slabe a imaginilor satelitare (10 m și respectiv 30 m), care nu permit întocmirea acestor hărți la un grad de detaliere similar cu cel al reprezentărilor de pe aerofotogramme.

Valorile mari ale densităților sunt caracteristice pentru perimetrele localităților, regăsindu-se totuși și în cadrul unor arii din extravilan, cum ar fi: pe valea pârâului Rediu, arie situată la sud de oraș, sau pe valea Fondolica, în nord - vestul acestuia. În ceea ce privește valorile mici ale densității, se observă că acestea sunt caracteristice în exclusivitate zonelor din extravilan, ele fiind determinate în principal de dimensiunile destul de mari ale parcelelor agricole.

În cadrul orașului Târgu Frumos putem identifica o arie cu valori scăzute, flancată de două zone cu valori mai ridicate, amplasate astfel: una în sud, în partea veche a orașului de-a lungul DN28 iar cealaltă în nord, în partea mai nouă a orașului (dacă avem în vedere structura rectangulară a rețelei din această zonă).

O situație mai specială se regăsește în zona situată la nord – nord-vest de Războieni, pe cuprinsul căreia se regăsesc o serie de unități agricole nou apărute, pe cuprinsul căror se află maximul absolut al densității: 4,2 km/km.

Din punct de vedere al tipologiei drumurilor, se remarcă existența a cinci tipuri: drumuri naționale (16 km), drumuri județene (1 km), drumuri comunale (18,5 km), drumuri de intravilan (37 km), drumuri agricole (96 km)

În ceea ce privește densitatea rețelei căilor de comunicație, la nivelul anului 1979, remarcăm creșterea numărului punctelor de maxim de la 2 în 1962 la 8 în 1979, acestea fiind distribuite după cum urmează: patru în intervalul ariei urbane și cinci în zonele unităților agricole de la nord – nord-vest de Războieni.

Creșterea densității în aria urbană se datorează procesului de sistematizare (prin care gospodăriile individuale au fost înlocuite de locuințe colective), în timp ce creșterea în aria localității Războieni se datorează, pe de o parte construirii unor noi unități agricole, iar pe de altă parte extinderii localității spre vest, ca efect direct al prezenței

acestor unități în zonă, forța de muncă a acestora cautând un loc de rezidență apropiat de locul de muncă.

În afara acestor puncte de maxim, se observă o creștere a densității rețelei de drumuri atât de-a lungul aliniamentului localităților Jora – Dădești, cât și în sud estul localității Buznea, ca urmare a extinderii acestora.

Reorganizarea parcelelor agricole a avut ca efect diminuarea densității de drumuri în zona situată la sud-est de Târgu Frumos și restrângerea aricii de densitate mare doar la nivelul livezii de pomi din regiune.

Referitor la principalele clase de drumuri se remarcă, pe de o parte, o scădere a lungimii totale a drumurilor agricole de la 96 km la 80,6 km, dar pe de altă parte, o creștere însemnată, de la 37 la 67 km, a lungimii drumurilor din intravilan, ceea ce denotă o evoluție destul de accelerată a așezărilor în această perioadă, precum și o sistematizare a suprafețelor agricole.

În urma acestor analize, remarcăm prezența, pe teritoriul sectorului, a două regiuni cu dinamică diferită: una situată în partea de sud, pe teritoriul localităților Prigorenii Mari, Prigorenii Mici și Buznea, în cadrul căreia nu s-au produs modificări majore în această perioadă, fie din cauza depărtării de căile de comunicație principale, fie din cauza reliefului puternic fragmentat din zonă, și una situată în nord, pe teritoriul localităților Târgu Frumos, Războieni, Jora și Dădești.

În cadrul zonei nordice se observă cu ușurință tendința de dezvoltare a rețelei de drumuri și implicit a localităților de-a lungul a trei axe principale Târgu Frumos - Războieni, Târgu Frumos - Hârlău și Târgu Frumos - Jora - Dădești, aceasta menținându-se până în anul 1995. Drept dovadă, pe imaginea satelitară, Târgu Frumos apare unit cu Războienii, remarcându-se și o nouă ramură a orașului în nord.

Deci, în condițiile în care extinderea estică a orașului a ajuns la limită, cea spre sud este împiedicată de relief, iar o extindere spre vest este mai greu de realizat, datorită gradului ridicat de ruralizare din această parte a orașului. Considerăm că în viitor Târgu Frumos va continua să se extindă de-a lungul drumului spre Hârlău, adică spre nord.

Studiul modului de utilizare a terenului

În analiza evoluției modului de utilizare a terenului vom folosi informațiile extrase de pe aerofotograme și de pe imaginile satelitare, urmărind modificările apărute în structura parcelelor și în categoriile de folosință.

În ceea ce privește structura parcelelor, remarcăm că în anul 1979 terenurile agricole erau împărțite, în marea lor majoritate, în parcele de mari dimensiuni ce erau administrate la vremea aceea de IAS-uri sau CAP-uri, excepție de la această regulă făcând doar loturile ajutătoare individuale de mici dimensiuni amplasate la marginea localităților Prigorenii Mari, Prigorenii Mici, Jora și Dădești.

În anul 1995, situația parcelelor de la periferia satului rămâne neschimbată, evidențiindu-se în schimb o puternică fragmentare a vechilor parcele de mari dimensiuni, ca urmare a retrocedării terenurilor agricole foștilor proprietari, conform legii 18 pe 1991.

Zonele cele mai afectate de acest fenomen sunt cele de la nord-vest – vest și sud-vest de oraș, respectiv dealurile Jora Pietrișu și Buznea, iar zonele în care fenomenul s-a manifestat cu o intensitate redusă sunt cele din estul orașului, acest lucru datorându-se menținerii în zonă a unui număr destul de mare de unități agricole de stat.

Dimensiunea mică a parcelelor nou apărute, precum și mozaicul culturilor prezente pe acestea, reliefiază atât gradul de asociere al proprietarilor destul de scăzut, cât și faptul că, pe aceste suprafețe, se practică mai mult o agricultură de subzistență, eficiența economică reducându-se drastic în acest mod.

Dacă în mod normal, orientarea parcelelor reprezintă, în teledetectie, un indicator care ajută la identificarea expoziției versanților, între ele existând o relație de perpendicularitate, în cazul nostru orientarea parcelelor este aleatorie, motiv pentru care aceasta își pierde calitatea de indicator. Se observă totuși că un număr destul de mare de parcele sunt orientate de-a lungul versanților, fapt ce explică intensificarea acțiunii eroziunii areolare din ultima vreme.

Din studiul evoluției suprafețelor diferitelor categorii de folosință se evidențiază, în primul rând, o diminuare a arabilului, de altfel cea mai mare categorie de folosință ca întindere, de la 2498 ha în anul 1979, la 2406 ha în anul 1995, determinată în principal de extinderea localităților Târgu Frumos, Războieni și Buznea.

A doua categorie de folosință a cărei suprafață s-a restrâns în această perioadă o reprezintă viața de vie, care a scăzut de la 80,7 ha în anul 1979, la 35,54 ha în anul 1995, datorită faptului că plantațiile tinere întâlnite pe versantul estic al dealului Draga-Horpaz s-au degradat în timp, în principal datorită intensificării eroziunii areolare care a dus la îndepărțarea orizontului superior de sol, făcând astfel imposibilă menținerea în continuare a plantațiilor.

Aceleași procese de versant sunt responsabile și pentru degradarea livezii situate la sud-est de Târgu Frumos, aceasta prezentându-se în anul 1995 sub forma a două pete amplasate la baza versantului. Restrângerea acestei livezi reprezintă cauza principală a scăderii suprafeței totale acoperite cu livezi, de la 151,7 ha în anul 1979, la 129 ha în anul 1995.

În ceea ce privește domeniul forestier, se remarcă o creștere a suprafeței ocupate de acesta de la 38,54 ha în anul 1979, la 60,4 ha în anul 1995, ceea ce reprezintă cea mai mare creștere a unei categorii de folosință de pe întreg sectorul, raportat la suprafața ocupată de aceasta anterior. Această creștere însă, nu s-a realizat pe vechiul amplasament de pe dealul Draga-Horpaz, plantația silvică de aici reducându-se la jumătate, ci pe unul nou, situat la sud de Târgu Frumos, pe un versant cu caracter de cuestă din nordul dealului Buznea. Această nouă plantație are rolul de a preveni eventualele alunecări de teren ce ar putea apărea în zonă.

Păsunile, a doua categorie ca mărime după arabil, au înregistrat o ușoară creștere, de la 725 ha în 1979, la 827 în 1995, aceasta datorându-se în principal instălarii acestora în locul viilor de pe dealul Draga Horpaz, precum și în locul iazului Paharnic cu o creștere a ponderii pașunilor cu caracter higrofil. Desecarea iazului Paharnic și a unor acumulări de pe valea Cucuteni a făcut ca lacurile să ocupe în anul 1995 doar 9,5 ha față de 52,4 ha în 1979, aceasta reprezentând cea mai dramatică restrângere a unei suprafețe, raportat la suprafața initială.

Referitor la extinderea localităților, menționată anterior la analiza rețelei căilor de comunicații, remarcăm creșterea ariei urbane efectuată în detrimentul arabilului, de la 331,2 ha în anul 1979, la 394,5 ha în anul 1995, creștere manifestată mai pregnant în nordul și estul orașului.

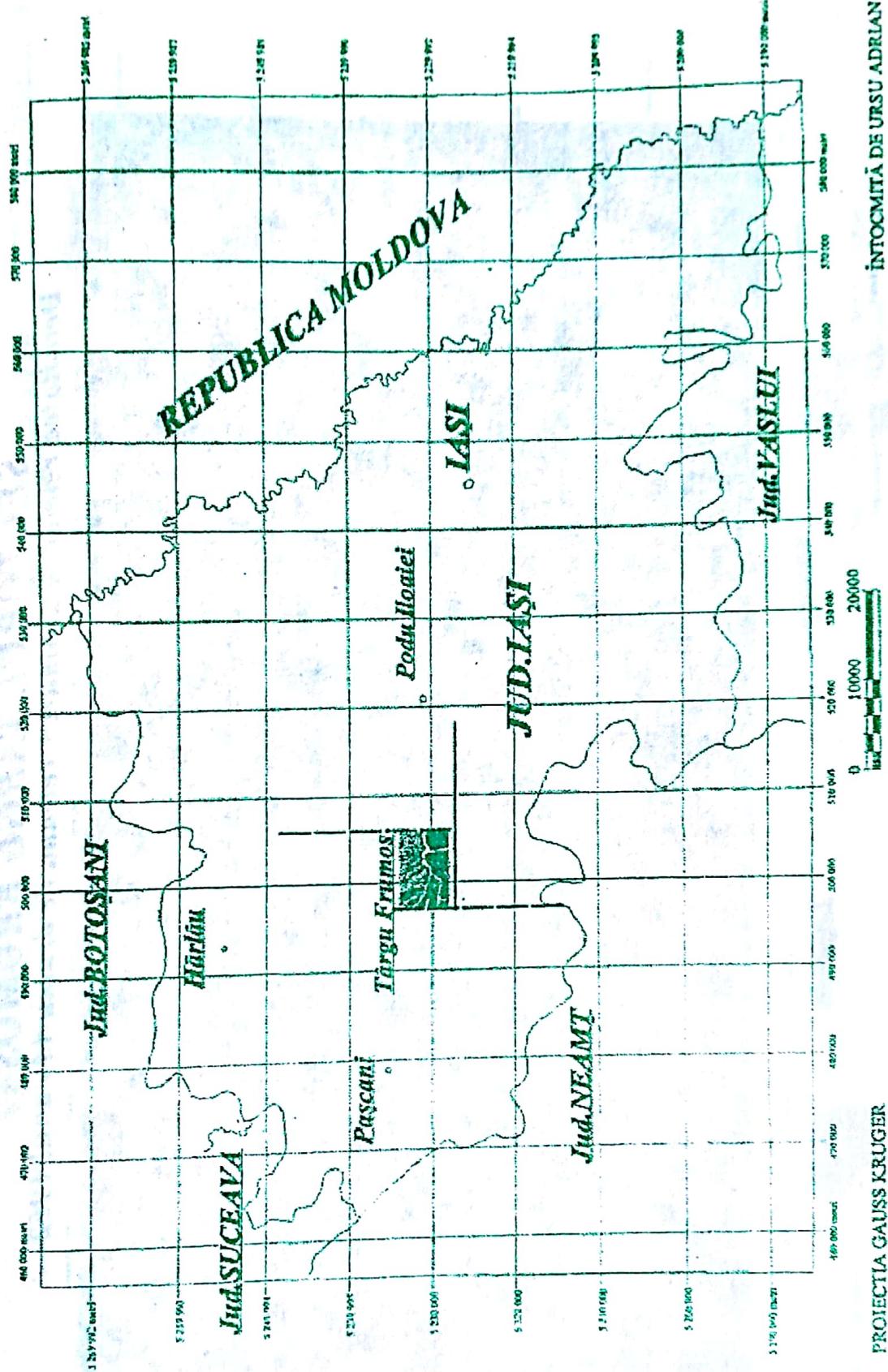
Localitățile rurale au câștigat în această perioadă aproximativ 60 ha, cea mai evidentă creștere manifestând-o Războienii prin ramurile sale nordică și vestică.

Observăm deci, că dintr-o suprafață totală de 4173 ha, doar 361 ha au fost incluse în acest schimb realizat între diferitele categorii de folosință, restul de 3812 ha menținându-se în cadrul acelorași categorii și suferind doar modificări structurale.

BIBLIOGRAFIE

1. Apetrei, M., Grasland, Cl., Groza, O. (1996) – *Elemente de Statistică cu aplicații în Geografie*, Editura Universității „Al. I. Cuza“ Iași.
2. Popovici N., Biali G. (2000) – *Sisteme geoinformaționale*, Ed. Gh. Asachi, Iași
3. Donisă I., Tövissi J., Grigore M. (1980) - *Aerofotointerpretare geografică*, Edit. Did., București.
4. Manualul de utilizare a programului TNT mips v. 5.8, <http://www.microimages.com>
5. Băcăuanu, V. (1968) – *Câmpia Moldovei – studiu geomorfologic*, Edit. Acad., București.
6. Băcăuanu V. s. a. (1980) – *Podișul Moldovei. Om, natură, economie*, Edit. Științifică, București.

ASEZARE GEOGRAFICĂ SECTORUL TÂRGU FRUMOS

(Fig. 1)

PROIECTIA GAUSS KRUGER

INTOCMIRĂ DE URSU ADRIAN

SECTORUL TARGU FRUMOS

Densitatea retelei de drumuri + reteaua de drumuri în anul 1962

SECTORUL TARGU FRUMOS

Densitatea retelei de drumuri + reteaua de drumuri în anul 1979

Densitatea retelei de drumuri + rețeaua de drumuri în anii 1919/20

三

Protecia Gauss-Kruger 27
 (Fig. 3)

Protectus Gauss-Krueger 27

(Fig. 3)

SECTORUL TARGU FRUMOS

Harta utilizarii terenului in anul 1979

(Fig. 4)

Proiectia Gauss-Kruger 27

SECTORUL TARGU FRUMOS

Harta utilizarii terenului in anul 1995

(Fig. 5)

SECTORUL TARGU FRUMOS

Modificari aparute in modurile de folosinta a terenului intre anii 1979-1995

(Fig. 6)

Proiectia Gauss-Kruger 27

Experiments were carried out at different temperatures, and it was found that the rate of conversion increased with increasing temperature.

APPLICATIONS OF STUDIES ON POLYMERIZATION

COMPARISON OF POLYMERS AND MONOMERS

Polymers

In studying polymers, it is often necessary to compare them with their monomer analogues.

The first comparison is often made between the properties of a polymer and its corresponding monomer.

For example, the properties of a polymer may be compared with those of its monomer, or the properties of a polymer may be compared with those of other polymers.

There are two main types of comparisons that can be made: a comparative study of the properties of a polymer and its monomer, and a comparative study of the properties of different polymers.

Another type of comparison is the relative reactivities of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the reactivity of a polymer towards a particular reagent.

The third type of comparison is the relative stabilities of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the stability of a polymer towards heat or light.

The fourth type of comparison is the relative solubilities of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the solubility of a polymer in a particular solvent.

The fifth type of comparison is the relative viscosities of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the viscosity of a polymer in a particular solvent.

The sixth type of comparison is the relative densities of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the density of a polymer in a particular solvent.

The seventh type of comparison is the relative melting points of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the melting point of a polymer.

The eighth type of comparison is the relative boiling points of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the boiling point of a polymer.

The ninth type of comparison is the relative refractive indices of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the refractive index of a polymer.

The tenth type of comparison is the relative viscoelastic properties of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the viscoelastic properties of a polymer.

The eleventh type of comparison is the relative thermal stability of a polymer and its monomer. This type of comparison is often used to determine the thermal stability of a polymer.